

ATOMULESEI MIHAELA

FEMEIA CARE SE INTOARCE LA EA
INSASI

Copyright © 2025 by ATOMULESEI MIHAELA

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Contents

1	FEMEIA CARE SE INTOARCE LA EA INSASI	1
2	Introducere – Cuvântul femeii care se întoarce	3
3	Capitolul 1: Femeia care s-a pierdut	5
4	Scrisoare către mine, cea care s-a pierdut	7
5	Mantră de încheiere – Capitolul 1	9
6	Capitolul 2: Corpul care nu mai are glas	11
7	Scrisoare către corpul meu	13
8	Practica blândă: Reîntoarcerea în corp (3 pași)	15
9	Mantră de încheiere – Capitolul 2	17
10	Capitolul 3: Copila care încă așteaptă	19
11	Reîntâlnire cu Copila Interioară	21
12	Mantră de integrare – Capitolul 3	24
13	Capitolul 4: Întoarcerea la Adevăr	27
14	Ritual blând: Eliberarea minciunilor care nu-mi mai servesc	29
15	Mantră de încheiere – Capitolul 4	32
16	Capitolul 5: Ritmul sacru al femeii	35
17	Cele patru fațete sacre ale femeii	37
18	Rugăciune către ritmul meu feminin	40
19	Capitolul 6: Întoarcerea în tribul femeilor	43
20	Rugăciune pentru întoarcerea în tribul femeilor	45
21	Mantra sororității – Încheierea Capitulu- lui 6	47

22 Final – Cuvântul femeii care a ales să nu
mai plece

49

1

FEMEIA CARE SE INTOARCE LA EA INSASI

Pentru toate femeile care s-au pierdut în așteptări, în datoria de a fi „cum trebuie”, în rușine, în micșorare, în tăcere.

Pentru cele care au învățat că trebuie să fie „bune”, până când au uitat cine sunt.

Această carte nu e un manual.

E o întoarcere.

La vocea dinăuntru.

La corpul uitat.

La adevărul care arde sub piele.

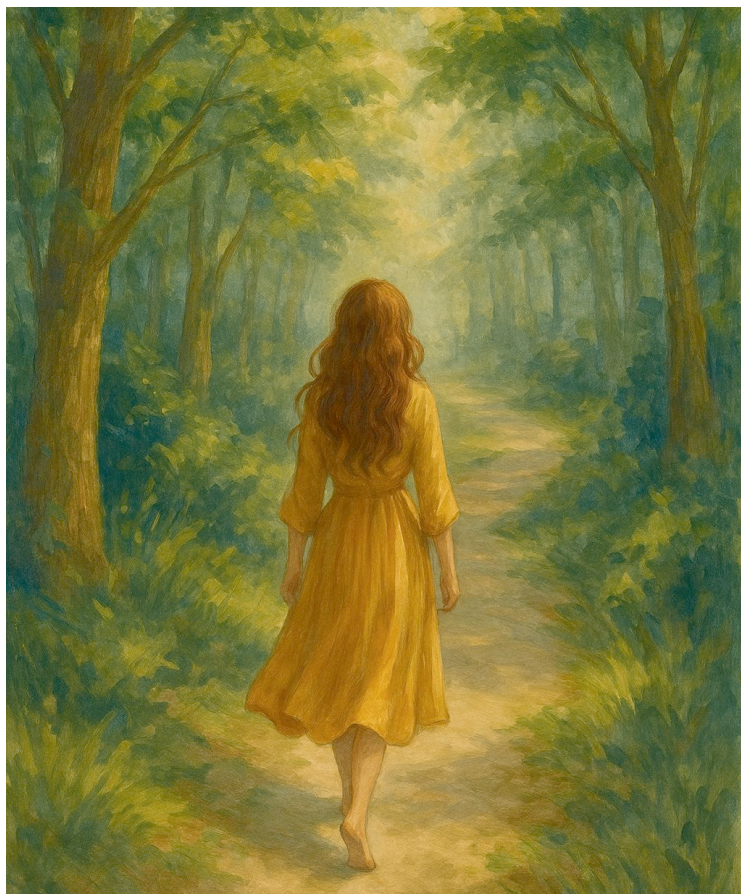
La blândețea care vindecă tot.

Aceasta e o carte scrisă de o femeie care a căzut, s-a adunat, s-a rățăcit din nou... și totuși a ales să nu renunțe.

Dacă citești aceste rânduri, înseamnă că și tu ești gata.

Gata să vii acasă.

FEMEIA CARE SE INTOARCE LA EA INSASI

Introducere – Cuvântul femeii care se întoarce

Această carte nu este un ghid.

Nu este o teorie.

Nu este o rețetă.

Este o întoarcere.

O reamintire.

O voce pe care poate ai uitat-o... dar care a fost mereu acolo.

Am scris această carte nu din perfecțiune, ci din cădere, din ridicare, din cicatrici și blândețe.

Am scris-o din locul în care m-am pierdut.

Și din locul în care m-am regăsit.

Și mai ales, din acel spațiu tăcut în care am înțeles că **nu sunt singură**.

Scriu pentru femeia care a învățat să tacă.

Pentru cea care a fost prea sensibilă, prea intensă, prea sălbatică...sau, dimpotrivă, prea resemnată.

Scriu pentru tine, soră necunoscută.

Și pentru mine.

Aceasta e o carte-rugăciune.

O carte-oglină.

O carte-cerc.

Fie ca fiecare cuvânt să te aducă mai aproape de tine.

Amin.

* * *

Capitolul 1: Femeia care s-a pierdut

Am fost femeia care a știut să tacă...atât de bine, încât uneori nici eu nu-mi mai auzeam vocea.

Femeia care a fost învățată să nu deranjeze, să fie „bună”, să fie „cuvincioasă”, să nu fie „prea”.

Am fost femeia care a zâmbit când voia să urle, care a iubit din nevoi, nu din alegere, care a confundat dăruirea cu abandonul de sine.

M-am pierdut încercând să fiu ce se aștepta.

Și când am început să nu mai știu cine sunt, n-a fost o explozie...ci o tăcere.

Un gol.

Un „nu mai simt nimic”.

Mi-am trăit viața în oglinzile altora.

M-am privit prin ochii lor și mi-am spus:

„Poate așa sunt acceptabilă. Poate așa merit iubire.”

Am fost ruptă în bucăți invizibile...și fiecare bucată tânjea să fie ținută.

Dar nimeni nu știa să mă țină.

Pentru că nici eu nu știam să mă țin.

Așa că m-am pierdut.

În cuvinte care nu-mi aparțineau.

În relații care mă făceau mai mică.

În roluri care îmi luau aerul.

Dar știi ce e ciudat?

Că uneori, trebuie să te pierzi complet...ca să înțelegi că **tu nu ești de găsit în afară.**

Ci înăuntru.

În liniște.

În gol.

În acea privire dureroasă în oglindă, când în sfârșit spui:

„Gata. Nu mă mai părăsesc pentru nimeni.”

Așa a început întoarcerea mea.

* * *

Scrisoare către mine, cea care s-a pierdut

Dragă eu,

cea care ai învățat prea devreme să te ascunzi, să nu deranjezi, să nu ceri, să nu simți prea tare...

Te privesc acum.

Cu ochii pe care i-ai așteptat toată viața.

Cu inima pe care ai sperat-o în tăcere.

Cu blândețea pe care n-ai îndrăznit să o ceri.

Îți scriu nu ca să te salvez, ci ca să-ți spun: **nu mai trebuie să fugi.**

Nu mai trebuie să te dovedești.

Nu mai trebuie să fii „mai puțin” ca să fii iubită.

Te-am lăsat de atâtea ori în urmă, în colțuri de amintire, în rușine, în durere nespusă...și știu că ai obosit.

Dar uite-mă aici, acum.

M-am întors.

Nu vin cu reproșuri.

Vin cu brațele deschise.

Vin cu iubirea pe care ai așteptat-o toată viața de la alții —și

care, de fapt, era a mea să ți-o dau.

Îți promit că n-o să te mai părăsesc.

Că nu te mai vând pentru validare.

Că nu te mai compar.

Că nu te mai închid când vrei să te exprimi.

Că nu-ți mai spun „taci” când vrei să urli.

De azi, te țin.

Te văd.

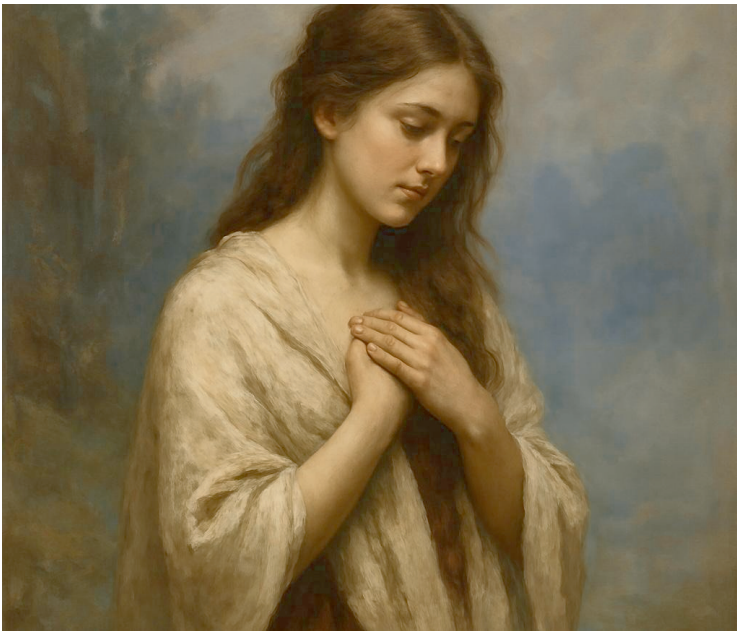
Te cred.

Și te iubesc...nu pentru că ești cum trebuie, ci pentru că **ești**.

Cu tine, cea care s-a întors acasă.

* * *

Mantră de încheiere – Capitolul 1

** „Chiar dacă m-am pierdut, nu am fost niciodată cu adevărat

plecată.

Adevărul din mine a așteptat în tăcere.

Azi, mă întorc.

Nu la cine am fost.

Ci la cine sunt...când nu mă mai abandonez.”**

Această mantră poate fi reluată la începutul fiecărei dimineți.

Poate fi scrisă cu mâna pe inimă.

Capitolul 2: Corpul care nu mai are glas

La un moment dat, am început să trăiesc ca și cum nu aș avea trup.

Mi-am dus viața din gât în sus — în minte, în analiză, în comparație.

Corpul era un fel de haină tăcută...pe care o judecam, o ignoram sau o făceam să tacă.

Mi-era rușine de formele mele.

Mi-era rușine de dorințele mele.

Mi-era rușine să mă simt bine în pielea mea.

Am fost învățată că trupul meu poate fi periculos...că dacă e prea vizibil, devine vinovat.

Că dacă e dorit, devine murdar.

Că dacă simte plăcere, trebuie să o ascundă.

Așa că mi-am închis trupul.

Mi-am închis pântecul.

Mi-am închis sânii.

Mi-am închis buzele.

Și odată cu ele...mi-am închis și viața.
Am uitat să simt.
Să mă ating.
Să respir în fiecare por.
Să spun: „**Corpul meu e templul meu, nu închisoarea mea.**”
Dar corpul... nu a uitat.
A dus tăcerile. A dus fricile. A dus rănille.
Și într-o zi...a început să mă strige. Prin dureri. Prin noduri.
Prin oboseală.
Prin visuri. Prin flăcări. Prin doruri fără nume.
Și atunci am înțeles: **corpul nu mai voia să fie ignorat.**
Voia să fie iubit.
Și mai mult decât atât...voia să fie ascultat.

* * *

Scrisoare către corpul meu

Dragul meu trup...îmi tremură mâinile când îți scriu.

Pentru că știu cât am tăcut,cât te-am respins, cât te-am judecat...

Ți-am spus că ești „prea”... sau „nu destul”.

Ți-am spus să taci când voiai să simți.

Te-am ascuns. Te-am învinovățit. Te-am ignorat.

Și totuși... tu m-ai ținut în viață.

Ai fost acolo în toate căderile mele.

M-ai ținut întreagă când sufletul meu voia să plece.

M-ai dus prin întuneric, prin rușine, prin încremenire...

Și niciodată nu m-ai trădat.

Te privesc acum cu ochi noi.

Nu ca pe o povară.

Ci ca pe o casă sfântă.

Vreau să te ascult.

Vreau să te simt.

Vreau să-ți mulțumesc.

Pentru respirații.

Pentru lacrimi.

Pentru bătaile inimii.

Pentru freamăt. Pentru dorință.

Pentru că existi.

Îți promit că n-o să te mai fac să taci.

Că nu-ți voi mai cere să fii altfel decât ești.

Că nu te voi mai compara.

Că voi învăța din nou să trăiesc prin tine, nu împotriva ta.

Te iubesc.

Așa cum ești.

Așa cum ești.

Amin.

* * *

Practica blândă: Reîntoarcerea în corp (3 pași)

1. Atingere conștientă

Așază palmele pe zonele pe care le-ai judecat cel mai des (burtă, coapse, sâni, față...).

Și spune cu voce blândă, ca unui copil:

„Îmi pare rău că te-am respins.

Îți mulțumesc că m-ai ținut în viață.”

Fă această atingere cu prezență, fără grabă. Ca o mângâiere-iertare.

2. Respirație în pântec

Așază mâna pe abdomen.

Inspiră profund, imaginându-ți că aerul coboară în uter, în centrul tău.

Expiră ușor, ca o undă de blândețe.

Repetă de 5 ori.

Spune-ți în gând:

„Sunt acasă în corpul meu.”

„Pot să simt. Pot să mă simt.”

3. Întrebare de ancorare

Închide ochii și întreabă:

„De ce are nevoie corpul meu azi?”

Apoi ascultă. Poate va veni o imagine, un cuvânt, o senzație.

Notează. Nu analiza. Doar onorează.

Poți face această practică dimineața, înainte de culcare sau oricând simți că te-ai îndepărtat de tine.

* * *

Mantră de încheiere – Capitolul 2

** „Îmi dau voie să fiu în trupul meu.

Nu-l mai pedepsesc.

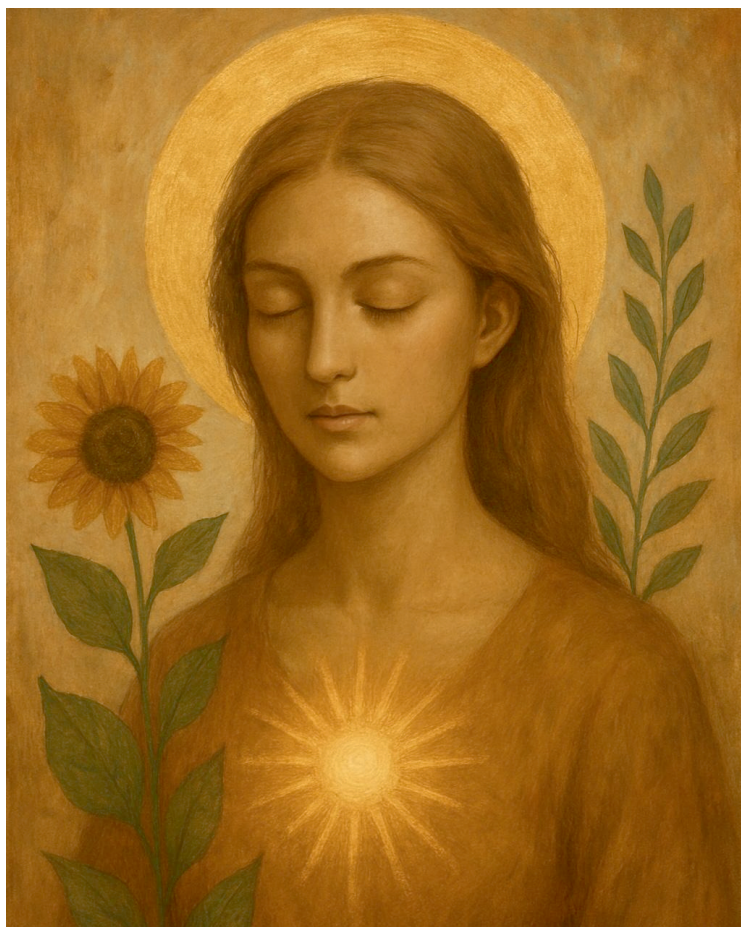
Nu-l mai corectez.

Îl ascult. Îl ating. Îl onorez.

Corpul meu nu e rușine.

Corpul meu e templul întoarcerii mele.”**

FEMEIA CARE SE INTOARCE LA EA INSASI

Capitolul 3: Copila care încă așteaptă

Există în mine o fetiță care nu a plecat niciodată.

A rămas acolo, într-un colț al inimii mele, cu genunchii la piept
și ochii mari,
așteptând.

A așteptat să fie văzută. A așteptat să fie întrebată.

A așteptat să nu mai fie grăbită, corectată, ignorată.

Uneori, îmi vorbește în vis.

Alteori, în lacrimile care nu au explicație.

Sau în furia aceea pe care nu o pot raționaliza.

Sau în vocea care îmi spune: „Nu ești suficientă.”

Nu e vocea mea adultă.

E vocea ei.

A celei care s-a simțit prea devreme lăsată singură, cerând
iubire într-o limbă pe care nimeni nu o înțelegea.

A fost considerată prea sensibilă.

Prea visătoare.

Prea vie.

A învățat să se micșoreze.

Să nu mai ceară.

Să se ascundă.

Dar chiar și ascunsă, ea a continuat să trimită semnale: prin tăceri, prin rușine, prin neîncredere...

Până într-o zi.

Când am avut curajul să o privesc.

Nu ca pe o slăbiciune, ci ca pe **fundația întregirii mele.**

Și atunci am înțeles: **nu pot fi femeie întreagă fără să îmi țin fetița în brațe.**

Pentru că ea e începutul.

Ea e rădăcina.

Ea e inima mea neîmblânzită.

* * *

Reîntâlnire cu Copila Interioară

(o meditație blândă, în cuvinte vii)

Închide ochii.

Respiră adânc.

Lasă-ți umerii să cadă ușor.

Lasă gândurile să se așeze.

Și coboară... coboară în tine...

Imagineză-ți că pășești printr-o pădure caldă, luminoasă.

Tălpile tale goale simt pământul moale, viu, blând.

E liniște. E sacru.

La un moment dat, vezi o căsuță mică, din lemn, ascunsă sub un copac bătrân.

E o ușă deschisă acolo... și simți că e pentru tine.

Intră.

Pe un colț de pernă, cu genunchii strânși la piept...e EA.

Fetița ta.

Poartă ochii tăi.

Privirea ta de demult.

Cea care nu a plecat niciodată.

Se uită la tine.

Cu teamă. Cu speranță. Cu reținere.

A așteptat mult...și nu știe dacă să creadă că ai venit cu adevărat.

Nu o grăbi.

Așază-te lângă ea.

Rămâi.

Respiră.

Și spune-i... din inimă:

„Am venit.

Îmi pare rău că te-am lăsat singură.

Nu mai trebuie să aștepti.

Sunt aici. Și nu te mai las.”

Poți să o iei în brațe.

Poți să plângi cu ea.

Poți doar să taci.

Dar mai ales... **ascult-o.**

Ce vrea ea să-ți spună?

Ce n-a apucat niciodată să spună?

Lasă mesajul ei să vină.

Notează-l în inimă.

Și promite-i:

„De azi... îți dau voie să fii.

Îți dau voie să râzi.

Să spui.

Să visezi.

Să strălucești.

Nu ești o povară.

Ești comoara mea.”

Apoi, ia-o de mână.

Ieșiți împreună din căsuță.

Și spune-ți:

„Eu sunt femeia care își ține copilul interior.

Și împreună... suntem întregi.”

Respiră adânc.

Și când simți... revino.

* * *

12

Mantră de integrare – Capitolul 3

** „Îmi țin copilul interior cu blândețea pe care n-a primit-o.
Nu îl mai ignor. Nu îl mai grăbesc. Nu îl mai fac să tacă.
Îi dau voie să simtă.
Îi dau voie să se joace.
Îi dau voie să viseze.
Copila din mine nu mai așteaptă.

A fost regăsită.
Și e acasă.”**

Capitolul 4: Întoarcerea la Adevăr

Există un adevăr în mine care a tăcut prea mult timp.

A fost acoperit cu „trebuie”, cu „nu se face”, cu „așa e bine”.

A fost acoperit cu rușine, cu vină, cu frică.

Până când am început să cred că **nici nu există**.

Dar adevărul nu moare.

Se adâncește. Se comprimă.

Și apoi... **arde**.

Arde în gât când nu spui ce simți.

Arde în stomac când te trădezi.

Arde în inimă când spui „da” când voiai să spui „nu”.

Arde în oase când te prefaci că nu doare.

Adevărul nu e zgomotos.

Nu urlă. Nu se luptă.

Dar nici nu pleacă.

*Și într-o zi, când toate celelalte voci tac, rămâne doar
el... clar, viu,*

imposibil de ignorat.

Atunci începe **întoarcerea**.

Nu e spectaculoasă.

Nu e ușoară.

Dar e adevărată.

Înseamnă să nu te mai minți.

Să nu mai minți pe alții doar ca să fii plăcută.

Să nu te mai pui în colț doar ca să nu-i deranjezi pe ceilalți.

*Întoarcerea la adevăr e, de fapt, **întoarcerea la puterea ta.***

Nu ca să controlezi.

Ci ca să trăiești.

* * *

Ritual blând: Eliberarea minciunilor care nu-mi mai servesc

Acest ritual este simplu, dar profund.

Nu are nevoie de tămâie sau lumânări (deși le poți adăuga).

Are nevoie doar de tine... sinceră cu tine.

1. Așază-te în liniște. Închide ochii. Pune mâna pe inimă.

Spune-ți:

*„Îmi dau voie să spun adevărul. Mă țin în siguranță.
Chiar dacă doare, adevărul meu mă vindecă.”*

Respiră adânc de 3 ori.

2. Rostește sau scrie toate minciunile în care ai trăit până azi.

Nu te cenzura.

Scrie-le așa cum vin.

„Am crezut că trebuie să fiu mereu puternică.”
„Am crezut că dacă sunt sinceră, voi fi părăsită.”
„Am spus „da” când sufletul meu spunea „nu”.
„M-am prefăcut că sunt bine.”
„Mi-am mințit corpul că nu contează.”
„Mi-am mințit copilul interior că nu are voie să viseze.”
...

Scrie până când simți că nu mai ai ce ascunde.

Poți scrie pe o foaie pe care o vei rupe sau arde apoi.

3. Rostește fraza de eliberare.

„Aleg să nu mai port aceste minciuni.
Le onorez pentru ce m-au învățat.
Le dau drumul cu blândețe.
Îmi dau voie să fiu cine sunt... fără mască.
Și mă încred că adevărul meu e o lumină, nu un pericol.”
„Mă eliberez. Mă eliberez. Mă eliberez.”

4. Pune palma pe piept și spune:

„Aici e adevărul meu.
Și nu mi-l mai ia nimeni.”

Respiră.

Simte.

Poți plânge. Poți tremura. Poți zâmbi.

Totul e binevenit.

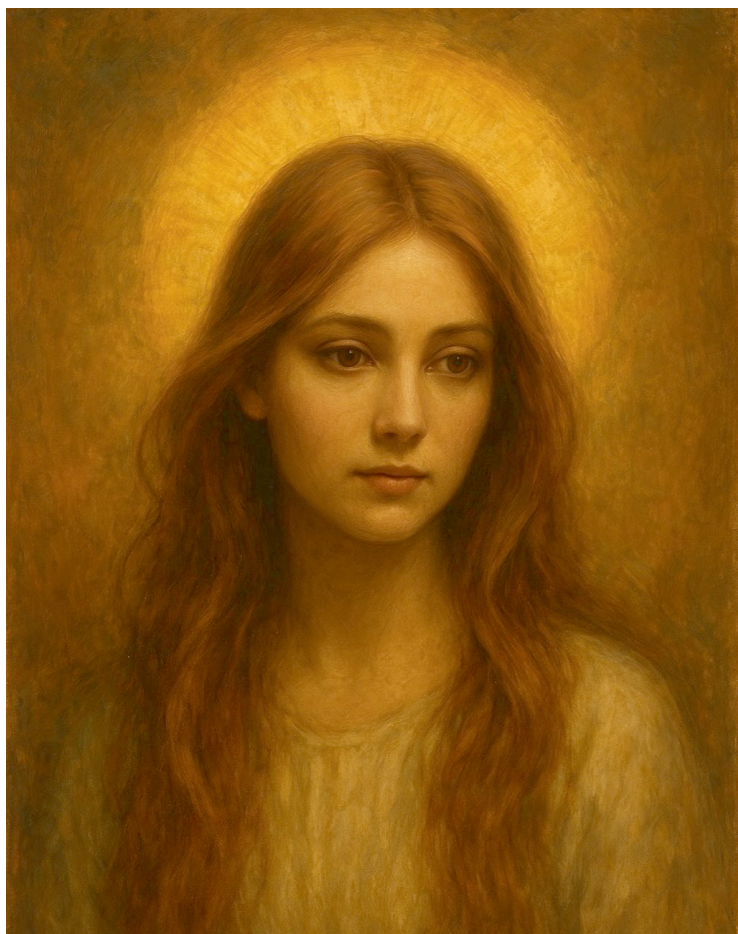
Pentru că **adevărul nu cere perfecțiune.**

Cere prezență.

* * *

15

Mantră de încheiere – Capitolul 4

** „Aleg să nu mă mai mint.
Adevărul meu nu e o amenințare.
E un act de iubire.
Nu mai trăiesc pentru a fi plăcută.
Trăiesc pentru a fi reală.
Îmi port adevărul ca pe o coroană nevăzută.

Și oriunde merg... mă onorez.”**

Aceasta e o mantră pe care o poți spune în oglindă.

Sau când simți că ești tentată să te micșorezi din nou.

E cheia cu care deschizi ușa către **viața trăită, nu jucată.**

Capitolul 5: Ritmul sacru al femeii

Nu sunt liniară.

Nu sunt constantă.

Nu sunt aceeași în fiecare zi.

Și... în sfârșit... **nu mai e nimic greșit în asta.**

Sunt lună.

Sunt maree.

Sunt anotimp.

*Sunt foc și apă și pământ și aer, în aceeași lună, în
aceeași săptămână, în aceeași zi.*

Am fost învățată să fiu „pe fază”, „productivă”, „la fel mereu”.

Dar corpul meu nu funcționează așa.

Natura nu funcționează așa.

FEMEIA nu funcționează așa.

Și câtă suferință mi-a adus încercarea de a fi dreaptă... când
eu eram spirală.

Am învățat să mă simt vinovată când eram obosită.

Să mă forțez când aveam nevoie de retragere.

Să zâmbesc când voiam să urlu.
Să fiu solară când, în mine, era lună neagră.

Dar azi aleg altceva.

Aleg să-mi ascult ciclul.

*Aleg să îmi simt menstruația ca pe o poartă, nu ca pe o
rușine.*

*Aleg să onorez cele patru arhetipuri din mine: **fata –
mama – vrăjitoarea – bătrâna înțeleaptă.***

Sunt tot eu... dar în forme diferite.

* * *

Cele patru fațete sacre ale femeii

— ciclul lunii interioare, ciclul feminității vii —

1. FATA – Faza preovulatorie (după menstruație)

Arhetip: Fata sălbatică, zglobie, creatoare

Energia: Crescătoare, curioasă, jucăușă

Mesaj: „Îndrăznesc. Visez. Încep.”

E perioada când corpul tău renaște.

Te simți mai ușoară, mai curajoasă, mai deschisă.

Poți crea, planifica, îndrăzni.

Este primăvara interioară.

Practică: dansează, începe ceva nou, scrie idei nebune.

2. MAMA – Faza ovulatorie

Arhetip: Mama dăruitoare, zeița, regina

Energia: Deschisă, fertilă, iubitoare

Mesaj: „Sunt viață. Hrănesc. Susțin.”

Ești radiantă, magnetică, cu inima largă.

Ai chef să fii în lume, să te conectezi, să susții.

Este vara interioară.

Practică: oferă, fii în cercuri, creează conexiuni, manifestă visuri.

3. VRĂJITOAREA – Faza premenstruală

Arhetip: Alchimista, furia blândă, adevărul crud

Energia: Focalizată, transformatoare, provocatoare

Mesaj: „Curăț. Clarific. Nu mai accept ce nu e al meu.”

Aici devii adevăr pur.

Tot ce ai ascuns iese la suprafață.

E momentul în care ești cel mai conectată cu intuiția, dar și cu iritățile nespuse.

Este toamna interioară.

Practică: scrie adevărul, stai cu umbrele, creează artă.

4. BĂTRÂNA ÎNȚELEAPTĂ – Menstruația

Arhetip: Marea mamă, preoteasa, vidul sacru

Energia: Lentoare, introspecție, moarte simbolică

Mesaj: „Mă dizolv ca să renasc. Tac. Ascult.”

Aici te golești. Corpul te cere înapoi în interior.

Nu mai e timp de lumină. Acum e timp de tăcere.

Este iarna interioară.

*Practică: odihnește-te, nu forța, meditează, dormi,
scrie visuri.*

Tu nu ești instabilă.

Ești ciclică.

Ești o femeie în toate formele ei.

Și fiecare fază are un dar.

* * *

18

Rugăciune către ritmul meu feminin

Sfinte fie valurile mele.

*Sfinte fie zilele în care vreau să cuceresc lumea...și cele
în care vreau doar să plâng în liniște.*

*Sfinte fie toate versiunile mele: fata care visează, mama
care dăruiește, vrăjitoarea care sfâșie minciunile, bătrâna
care tămăduiește în tăcere.*

*Mă închin în fața corpului meu, care știe când e timp
de lumină și când e timp de întuneric.*

Nu mai forțez vara când în mine e iarnă.

Nu mai pretind zâmbet când în mine e noapte.

Îmi onorez ciclicitatea.

Îmi onorez sacralitatea.

Îmi dau voie să fiu... rotundă, vie, întreagă.

Eu sunt femeie.

Și fiecare zi e o fațetă a adevărului meu.

Amin.

Capitolul 6: Întoarcerea în tribul femeilor

Mult timp am crezut că femeile sunt rivalele mele.

Am fost rănită de femei.

Am fost comparată cu ele.

Am fost judecată, abandonată, umilită de ele.

Așa că am învățat să stau departe.

Să mă închid. Să devin „independentă”, dar singură.

Și totuși, în adâncul ființei mele, inima mea a continuat să tânjească după ceva...

ce nu puteam formula.

Nu era după prietenie.

*Era după **cerc**.*

*Era după **adevăr între femei**.*

După priviri care nu mă dezbracă de valoare, ci mă îmbracă în încredere.

Am avut nevoie de timp să înțeleg că **nu toate femeile rănesc.**

Doar cele care sunt rănite și nu știu altceva.

Dar în spatele competiției, în spatele bârfelor, în spatele geloziiilor...e o sete veche de a ne regăsi.

De a ne aminti.

Noi, femeile, **am fost odinioară surori sacre.**

Ne-am ținut una pe alta la nașteri, la lună nouă, la inițieri.

Ne-am uns, ne-am plâns, ne-am vindecat.

Am fost cerc, nu piramidă.

Și acum... cercul renaște.

În tăcere. În blândețe. În inimile noastre.

Sororitatea nu înseamnă să ne placem mereu.

Înseamnă să ne respectăm procesul.

Să ne ascultăm fără să ne corectăm.

Să ne ținem fără să ne salvăm.

* * *

Rugăciune pentru întoarcerea în tribul femeilor

Fie ca femeile să se regăsească.

*Fie ca inimile noastre să nu mai bată una împotriva
celeilalte, ci una lângă alta.*

Fie ca judecata să se topească în blândețe.

Fie ca gelozia să se transforme în admirație.

Fie ca bârfa să fie înlocuită cu binecuvântare.

*Fie ca atunci când o femeie strălucește, celelalte să-și
amintească lumina lor, nu să-și stingă focul.*

*Fie ca în fiecare cerc să existe o tăcere sacră în care toate
femeile se simt văzute, ținute, crezute.*

*Fie ca în această viață...noi să fim femeile care se
reîntorc una la alta.*

Nu pentru putere.

Ci pentru adevăr.

Nu pentru salvare.

*Ci pentru **împreună**.*

Sororitate. Rădăcină. Reamintire.

Amin.

* * *

21

Mantra sororității – Încheierea
Capitolului 6

** „Te văd.
Nu ca rivală.
Ci ca reflexie.
Nu ca dușman.
Ci ca dor.
În ochii tăi, mă regăsesc.
În durerea ta, mă recunosc.
În tine... mă întorc la mine.
Suntem femei.
Suntem surori.
Suntem împreună.”**

Final – Cuvântul femeii care a ales să nu mai plece

Dacă ai ajuns până aici, înseamnă că nu doar ai citit această carte
—ci **ai trăit-o**.

Ai respirat-o. Ai simțit-o în tine.

Și pentru asta,

îți mulțumesc.

Îți mulțumesc că nu te-ai oprit la primul disconfort.

Că ai rămas cu inima deschisă.

Că ți-ai dat voie să simți.

Această carte se încheie aici...dar **drumul tău abia începe**.

Nu uita:

Te poți întoarce la tine oricând.

Nu e niciodată prea târziu.

Nu e niciodată prea greu.

Nu ești niciodată prea „defectă”.

Ești femeie.

Ești vie.

Ești întreagă.

Și ești acasă.

Cu iubire și adevăr,

Mihaela